

Χ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Χ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

“Υπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ σχολείου τῶν Καλῶν Τεχνῶν προεκηρύχθη διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολὴν εἰς Ἐδρόποτην ἐνὸς ὑποτρόφους ζωγραφικῆς. Ἡρχισεν διαγωνισμὸς τὴν 8 Ἰουλίου, διήρκεσε μίαν ἔβδομάδα καὶ θέμα ἦτο ἐν ήμεροιν καὶ ἐν σκαρίφημα συνθέσεως.

— ‘Η κ. Ἐφη Χατζηλαζάρου ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀνομασίας μιᾶς πλατείας τῆς νέας πόλεως Θεσσαλονίκης μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου προτείνει δῆπος αὕτη κοσμητὴ μὲ μνημεῖον τοῦ Μεγάλου Μακεδόνος, διὰ Πανελλήνιων ἔργων, ὡς πρότυπον χρησιμεύοντος τοῦ ἀνευρεθέντος ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἀριστούργηματος τοῦ φερομένου ὡς τάφου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἀποκειμένου ἥδη εἰς ἐν Μουσείον τῆς Κων- πόλεως. Παρὰ τὸ μνημεῖον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου προέτεινεν ὁ κ. Φιλάρετος νὰ ἴδῃσθη καὶ ὁ ἀνδριάς τοῦ Σταγειρίτου φιλοσόφου Ἀριστοτέλους. Παρὰ τὴν δόξαν τῶν ὅπλων, ἡ δόξα τοῦ πνεύματος.

— Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες κάμινουν ἐπαινετικὴν μνείαν τοῦ “Ἐλληνος ζωγράφου κ. Δ. Κόλλια, ἀριστούρχου τῆς Καλ. σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ἀκαδημίας τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ἐσχάτως ἐφιλοτέχνησε κληθεῖς ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ φιλοτέχνου Gill, ἐν Μιννεαπόλει τρεῖς πινάκας φυσικοῦ μεγέθους διὰ τὴν συλλογὴν του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτη εἰργάσθη εἰς ἔργα ἐκκλησιαστικά, διὰ τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἐναγγελισμοῦ, προσωπογραφίας ὅμοιογενῶν καὶ ἰστορικάς διακοσμήσεις, εἰς τὴν Ἐλλ. Λέσχην. Ἐκ τῶν ἔργων του, •Τὸ τέλος τῆς μάχης• ἡγοάσθη ὑπὸ Ἀμερικανοῦ.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας προεκύψει διαγωνισμὸν καλλιτεχνικὸν πρὸς ἀποστολὴν εἰς Γαλλίαν ἐνὸς ὑποτρόφου ἐπὶ τριετίαν ἐν τοῦ κληροδοτήματος Μπόζου, μεταξὺ τῶν πτυχιούχων ζωγράφων τῆς σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν. Ὁ διαγωνισμὸς ὁ ἀρχίση τὴν 2 Ὀκτωβρίου. Τὸ ποσὸν τῆς ισχεργίας εἶνε 300 φρ. καὶ μηνιαίως.

— Η κριτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ προκριματικοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὴν ἐκλογὴν καλλιτεχνῶν, εἰς τοὺς διποίους θὰ ἀνατεθῇ ἡ ἐκπόνησις πινάκων πρὸς διαφήμισιν τῶν Ἐλληνικῶν τοπείων, ἀποτελούμενή ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ι. Δαμβέργην ὡς πρόεδρον, Γ. Ἰακωβίδην, Ζ. Παπαντωνίου, Κ. Χατζόπουλον, Κ. Σταμπουλόπουλον καὶ Γρούδην ὡς ἐμπειροτέχνην διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἐκ τῶν ὑποβληθέντων 31 πινάκων, ἐνέκρινε ὃς ἐκπληρούντα τὸν σκοπὸν τοῦ διαγωνισμοῦ πέντε ἔργα, τῶν κ. κ. Ν. Λύτρα, Π. Λύτρα, Δ. Δήμηα, Κ. Μαλέα καὶ Γ. Στρατηγοῦ.

— Διὰ τὰ ὑποβληθέντα προτάλασματα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Καποδιστρίου, ἡ Σύγκλητος τοῦ Πανεπιστημίου ἔξελεξεν ὡς ἔλλανδικον ἐπιτροπὴν τοὺς καθηγητὰς τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. κ. Ν. Πολίτην ὡς πρόεδρον, Σκιάν, Μενάρδον, Καββαδίαν, Ἀδαμαντίουν καὶ τοὺς κ. κ. Γ. Ιωαννίδην, Γ. Ροΐλον, Π. Νιρβάναν καὶ Φ. Πολίτην.

Τοῦ διαγωνισμοῦ μετέσχουν ἔξ. ἐν οἷς οἱ κ. κ. Μπονάρος, Τόρπρος, Γεωργαντῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἐνέκρινεν οὐδὲν τῶν ὑποβληθέντων ἔξ προτάλασμάτων, πιθανῶς δὲ θὰ ἀνατεθῇ ἥδη ἡ κατασκευὴ εἰς ἕνα γλύπτην ἀνευ διαγωνισμοῦ. Πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν διαγωνισθέντων, ἵστως διοθοῦν τρεῖς χρηματικὰ ἀμοιβαῖ, ἐκ τρισκιλίων, δισκιλίων καὶ χιλίων δραχμῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Συμπληρωματικές τὴν μουσικὴν κίνησιν τῆς ληξάσης περιώδου, ἀναφέρουμεν τὰς τελευταίας δοθείσας συναυλίας.

— Η διὰ πρώτην φορὰν ἐν ἵδιᾳ συναυλίᾳ ἐμφάνισε τοῦ διπλωματούρχου τοῦ βιολίου κ. Φ. Γεωργιάδου ὑπῆρξε λίαν ικανοποιητική. “Ο, τι κυρίως χαρακτηρίζει τὸ παιξίμον τού εἰνε ἡ ἀκρίβεια, ἡ πεποίηση εἰς ὅ, τι παιζει. Διεκρίθη ἴδιως εἰς τὸ Λεκλαίρ τὸ Sarabante et Tamburin, εἰς τὸ Κονσέρτο τοῦ Lalo καὶ ἴδιως εἰς τὸ δεύτερον μέρος τὴν θαυμασιάν τομπάντσε καὶ εἰς τὸ Capriccio—Valse τοῦ Βενιάρσι. Επαιξε πρὸς τούτους τὸ Adagio τοῦ Μόζαρτ καὶ τὴν γνωστὴν reverie τοῦ Δ. Ambrosio.

— Ο κ. Σπ. Φαραντάτος ἐπαιξε τέσσαρις συντόμιους σινθέσεις μὲ πολλὴν λεπτότητα.

— Ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἀλλην ἐμφύνιτον ἐν πάρα πολλοῖς συναυλίαιν τῆς ἡ συμπαθής καλλιτέχνης τοῦ βιολίου δεσπ. Ἀντιγόνη Κοφίδα. Καὶ τὸ πρόγραμμα ἐκλεκτότατον. “Ἐπαιξε συνοδεύοντος τοῦ κ. Μητροπούλου, τὴν σονάταν τοῦ Λεκλαίρ «Ο τάφος», τὸ Κονσέρτο τοῦ Μπρούζ καὶ τέσσαρα μικρότερα, τὴν Romane τοῦ Μπετόβεν καὶ τρία τοῦ Κραϊσλερ. Τὸ παίξιμον τῆς διεκρίθη διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν αισθητικότητα. Η δ. Πανά συνέπραξε, ἐπελέσσασα τὴν Nocturne καὶ τὴν Polonaise τοῦ Δίστ.

— Μετὰ τὴν κ. Φωκᾶ, τὸν κ. Τριανταφύλλου, τὴν δ. Γεννάδη καὶ ἡ κ. Ε. Σκέπερος ἐν τῇ ἐφετεινῇ συναυλίᾳ τῆς, καθ’ ἥν ἐπέδειξε τὰ γνωστὰ χαρίσματα τῆς φωνῆς της, ἐπέδειξε καὶ μαθητρίας της. Τὰς δεσποινίδας Ἰσημήνην Κορώναίου καὶ Ἱφιγένειαν Ἀποστόλου. Τὴν συναυλίαν ἐποίκιλεν ἀπαγγέλια τοῦ κ. Μυράτ.

— Η τελευταία τῆς περιόδου συναυλία ἦτο ἡ δοθείσα εἰς τὸ Β. Θέατρον, καθ’ ἥν ἐνεφανίσθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ καλλιτέχνης τῆς ἀρπας δεσποινίς Μ. Βαλεντίνη τῆς ὥποιας τὸ γλυκὺν καὶ μελετημένον παιξίμο προειδότες τὴν ἐκτίμησην τοῦ ἀκροατηρίου. Η-ρεσαν ἴδιως ἡ «Μπαλάντα» τοῦ Πέντες καὶ ἡ «Ἀραμπέσκ» τοῦ Ντεμπτοσάν. Τῆς σύναυλίας μετέσχον ὁ κ. Γ. Φαραντάτος (βιολί) καὶ ἡ δεσπ. Γοηγοράκη, τὸ πρῶτον καὶ αὖτη ἐμφανισθείσα.

— Ἐν τῃ αἰθούσῃ τῆς Βιομηχανικῆς Ἀκαδημίας ἐγένετο ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου ἡ ἐτησία ἐπίδειξης τῆς δ. Καίτης Πρωτοπατᾶ μαθητρίας τῆς μοναδικῆς Ἐλληνίδος ἀρτιστρίας δεσπ. Λουζίας Ιωάννου. Ἐξετέλεσε μετὰ μεγάλης ἀκρίβειας πέντε ἔργα· ἴδιως εἰς τὸ δύσκολον Prelude τοῦ Bochsa καὶ τὴν Meditation τοῦ Oberthür ἐδείχθη τὸ ἔξαιρετικόν τάλαντον τῆς νεαρωτάτης μαθητρίας.

— Η Μελοδραματικὴ σχολὴ τοῦ Όδειον ἐπέδειξε τὰς προδόδους τῆς καὶ ἐφέτος εἰς δύο ἐμφανίσεις, κατὰ διδασκαλίαν καὶ σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Τριανταφύλλου. Κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν ἐπαύχθησαν, ἡ πρώτη πρᾶξις τῆς «Τόσκας» καθ’ ἥν ἡ δ. Βαρειάδου ἐπέδειξεν ἐκτὸς τῆς καλλιστῆς φωνῆς της καὶ καλίγι ἡθοποιίαν, ἡ β’ πρᾶξις τῆς «Μανόν» ὑπὸ τοῦ ζεύγους Τριανταφύλλου καὶ τῆς δ. Καροζατσάνη λίαν ἐπιτυχῶς. Εἰς τὴν Καβαλερίαν Ρουστικάνα ἐπαιξε μὲ ἀρκετήν δύναμιν ἡ δ. Λεοντοτούλου ὡς Σιντούτσα προικισμένη μὲ ἐκτακτον δραματικὴν φωνήν. Ο κ. Μυλωνᾶς ὡς Τορεντό, καὶ αἱ δεσπ. Ἀνδρεάδου ὡς

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Λουτσία και Πετροπούλου ώς Δόλα, δ. κ. Βλυσίδης ώς "Άλφιο, ἀπετέλεσαν ἐν ἀρμονικὸν σύνολον, χάρις εἰς τὸ δόποιον ἡ ἐπέτελεσι τῆς Καβαλερίας ὑπῆρξεν ἐν τῷ συνόλῳ ἔξαιρετικῶς ἐπιτυχής.

Ἐλές τὴν τετάρτην πρᾶξιν τοῦ Βερθέρου ἔπαιξαν αἱ δεσπ. Ἀνδρεάδου και Ἀναγνωστοπούλου. Βέρθερος δ. κ. Τριανταφύλλου.

Κατὰ τὴν δευτέραν παράστασιν, ἥτις δὲν ὑστέρησε τῆς πρώτης, καίτοι περιελάμβανε δύσκολα ἔργα, δυσανάλογα πρὸς τὰς δυνάμεις τῶν μαθητῶν, ἔπαιχθησαν ἡ δευτέρα πρᾶξις τῆς «Τραβιάτας», δύο πρᾶξεις τοῦ «Φάσουστ» μὲ τὴν δ. Μεσολωπᾶ, ἡ δευτέρα πρᾶξις τῆς «Μπούτελφαι» μὲ τὴν δ. Ρουμπέν.

Ἡ διδασκαλία τοῦ π. Τριανταφύλλου ἀπεδείχθη ἴκανοποιητική.

— Κατὰ τὰς ἐφετεινὰς ἀπολυτηρίους ἔξετάσις τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν ἔλαβον δίπλωμα soloist μετὰ χρυσοῦ μεταλλίου : Εἰς τὸ κλειδονύμιβαλον δ. κ. Δ. Μητρόπουλος (τάξις Βασενχόβεν) και ἡ δίς Α Κατσιμαντῆ (Ωδείου Πειραιᾶς, τάξις Βελούδιου), εἰς τὸ ἀσμα αἱ δεσπ. Ε. Βαφειάδου (τάξις Φωκᾶ) και Μ. Μεσολωπᾶ (τάξις Τριανταφύλλου) και εἰς τὴν δραματικὴν σχολὴν ἡ δίς Β. Μπενή-Ψάλτη. Ἀργυροῦν μετάλλιον ἔλαβον ἡ δ. Ε. Ρουμπέν (τάξις Γεννάδη) εἰς τὴν μονοδίαν και Χ. Βρυνιδῆς εἰς τὸ βαθύνορδον. Χαλκοῦν ἡ δ. Μ. Λασποτοπούλου εἰς τὸ κλειδονύμιβαλον (τάξις Καλομούρη).

Ἐπίσης ἔλαβον δίπλωμα ἡ δ. Ἀρτ. Βρασιβανοπούλου εἰς τὴν μονοδίαν (τάξις Φωκᾶ) και ὁ π. Γ. Δομπιάνκο εἰς τὸ βιολίον (τάξις Σοῦλτσε).

Πτυχίον ἔλαβεν ἡ δ. Ε. Φαραντάτου εἰς τὸ βιολόντσέλλον.

— Ο ἐν Παρισίοις συμπληρών τὰς σπουδάς του διπλωματοῦχος βιολονεσλίστας κ. Ἀχιλ. Πάπαδημητρίου, μαθητῆς ἡδη τοῦ διασήμου Ιοΐῃ ἔδωκε συναυλίαν εἰς μίαν τῶν μεγάλων αίθουσῶν τῶν Παρισίων. Παρέστη και ὁ Ἐλλην Πρωθυπουργός.

— Εἰς τὸν ἐπιθεωρητὴν τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν κ. Μ. Καλομούρην ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον τῆς Στρατιωτικῆς Ἀξίας διὰ τὴν «τελείαν ὄργάνωσιν τῶν στρατιωτικῶν μουσικῶν».

— Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ὡδείου ἀπέλυσε, συνεπείᾳ καταγγέλιας ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ, τοὺς καθηγητὰς κ. κ. Καλομούρην και Ψάχον δι' ἀμέλειαν και δημιούργιαν ἐπεισοδίων ἐπὶ τῷ ἰδρύματι. Ἡ ἀπόλυσις εἰλέχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συμμαχίαν τῶν δύο ἀπολυθέντων καθηγητῶν, ὃν γνωστὴ ἡ διαιμάχη διὰ τὸν τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς δημιώδους μουσικῆς, και τὸ δίξυνον πῦρ ἐκ μέρους των ἐναντίον τοῦ διευθυντοῦ και τοῦ γραμματέως τοῦ Ὡδείου. Ἡ πόλεμικὴ ἔλαβε εὐδείας διαστάσεις εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφερεόδων. Συνεπείᾳ σοβαρῶν καταγγελιῶν τοῦ κ. Ψάχου, τὸ Διοικ. συμβούλιον τοῦ Ὡδείου ἐπελήφθη ἀνακρίσεων.

— Ο κ. Ψάχος ίδρυε ἀπό τοῦ προσέχοντος 'Οκτωβρίου Ὡδείου Ἐθνικῆς Μουσικῆς, κορηγίᾳ τοῦ κ. Γ. Ρέσου, ἐν τῷ δόποιο ὅθα διδύσκεται ἡ ἔθνικη, ἵερα και κοσμικὴ μουσική. Θύ λειτουργήσουν τέσσαρες εὑδικαὶ σχολαῖ, Βιζαντινῆς ἐκκλ. μουσικῆς, Ἐλληνικῆς δημιώδους μουσικῆς, Ἐλλην. κοροῦ και Ἀνατολικῆς ἐν γένει μουσικῆς. Ὡς ἐν παραρτήματι δέ, σχολὴ ἀσματος και σχολὴ ἐγχόρδων και πνευστῶν ὀργάνων. Πρὸς τούτοις θὰ λειτουργήσῃ φροντιστήριον, εἰς ὃ θὰ δύναται νὰ φοιτᾶ ἐκτὸς τῶν μαθητῶν και πᾶς φιλόμουσος πρὸς πρακτικὴν ἀσκησιν.

— Ομάδες ἐγκρίτων Ἐπιστημόνων και Καθηγητῶν προσκλήσει τῶν κ. π. Γ. Χατζηδάκη, Α. Σκιᾶ, Σ. Μενάρδου και ἄλλων πατόπιν συσκέψεως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ἰδρυσαν σύλλογον πρὸς ἀμυναν ὑπὲρ τῆς γλώσσης ἐναντίον τῶν ἐκχυδαίστηκων προσπαθειῶν και ἰδίᾳ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου μεταρρυθμιστῶν τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ἀλλ' οὗτοι ἀμέσως ἀντενήργησαν, ἡπειρήθη δὲ ἡ παῦσις τινῶν ἐκ τῶν μετασχημάτων τῆς συσκέψεως ἀνιστάσιαν διατάσιαν τοῦ Κράτους.

— Ἡ ἐφριερὶς τοῦ Πειραιᾶς «Σφαῖρα» ἐπρότεινε τὴν ἀνίδρυσιν μαρμαρίνου ἀνδριάντος τοῦ π. Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸν Πειραιᾶ διὰ Πακπειραικοῦ ἔργουν. Ὁ Δῆμος Πειραιῶς ἐψήφισε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον 25,000 δρ. Ἀλλ' ὁ π. Πρωθυπουργός ἐκηρύχθη πατὰ τῆς ἱδέας, φροιῶν ὅτι ἀνδριάντες εἰς τοὺς ἐπιζωντας δέν πρέπει ἐντάξιαν μετὰ τὸν θάνατον αὐτῶν, ὅτε τερματίζεται ἡ δρᾶσις των και δύναται νὰ εἶνε τελ ἵκη ἡ περὶ αὐτῶν πρίσις.

— Διωρίσθη καθηγητὴ τῆς τῆς φιλολογίας εἰς τὸ Ἐθν. Πανεπιστήμιον, δ. κ. Ἀρ. Φουτρίδης, διδάσκων μέχρι τοῦδε τὸ αὐτὸ μάθημα εἰς τὸ ἐν Χάρβαρτ Ἀμερικανικὸν Πανεπιστήμιον, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ συμπληρωμάτος τοῦ δριον ἡλικίας κ. Γρ. Βερναρδάκη. Ὁ νέος καθηγητὴς ἐγκατεστημένος ἀπό δεκαπενταετίας ἐν Ἀμερικῇ ἐσπούδασεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Χάρβαρτ, ὑπὸ τοῦ δόποιον και ἀπεστάλη ὑπότροφος ἐπὶ διετίαν εἰς Εὐρώπην. Ἐκ τῶν ἐργασιῶν του, αὐτινες εἶνε πολύνιμοι, σπουδαϊστέρα εἶνε ἡ καινοτόμος μελέτη του περὶ τοῦ κοροῦ τοῦ Εἰρηνίδου. Ὁ π. Φουτρίδης εἶνε εὐφήμιος γνωστὸς ἐν Ἀμερικῇ ὡς συγγραφεὺς ἐμπνευσμένων Ἀγγλικῶν ποιημάτων, κατὰ δὲ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον ἐπολέμησεν ὡς ἐφεδρος λοχαγὸς τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ εἰς τὰς πρότας γραμμάτων τοῦ Δυτικοῦ μετώπου.

— Ο πολυμαθὴς ἴστοριογάρος και ἀγαπητὸς συνεργάτης τῆς «Πινακοθήκης» κ. Σπ. Δὲ Βιέζης προήρθη ἐπαξίως εἰς τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος Γεωργίου τοῦ Α'.

— Διωρίσθη ἐκτακτος καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημιο ἐπικουρικῆς ἐδρας τῆς φιλολογίας και πατυολογίας δ. κ. Γ. Γαρδίκας.

— Ἡ π. Εὖνα Σικελιανοῦ ὡμιλήσεων ἐν τῷ Λυκείῳ τῶν Ἑλληνίδων περὶ Βιζαντινῆς μουσικῆς, Ἐξῆρε τὸ μεγαλεῖον τῆς και συνέστησε ὅπως οἱ μουσικοὶ μας ἐπιστήμονες τὴν προσοχήν των ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐλληνικῆς μουσικῆς και μὴ περιορίζονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν Εὐρωπαϊκήν.

— Η νότοτονησεν ἐν Σμύρνῃ, ἔνθα ὑπῆρχετει ὡς ἐπίτρος, δ. Βασιλείος Καζηνέρης, δ. γνωστὸς ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Μανῆς σατυρικὸς ποιητής. Συνειργάζετο ἀλλοτε εἰς τὴν «Σφῦραν», εἰς τὸ «Σκρίτ», εἰς σατυρικὰ ἡμερολόγια, γράφων και μὲ τὸ δίνεια «Ἐβραΐον», τελευταῖον δὲ ἔργον του εἶνε οἱ εἰς τεῦχος ἐκδοθέντες ἐμμετωποὶ ἐντυπωσίες του ἐπὶ τοῦ πολέμου τοῦ 1912—1913. Διεκρίνετο διὰ τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς και τὸ ἀβίαστον τῆς ἐμπνεύσεως. Ήτο μικρογραφία τοῦ Σουρῆ.

— Η νότοτονησεν ἐν Ἀθήναις δ. γνωστὸς γελοιογράφος Γ. Ζάχος.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Τὸ ξῆτημα τῆς συντηρήσεως τῶν γραπτῶν στηγάλων τοῦ μουσείου Βόλου κατέστη αἰνιγματῶδες. Ἀπὸ τῆς ἀνευρέσεώς των ἐπιτροπαὶ ἀλλεπάλληλοι ἐπιρραματίσθησαν, διαφονίαι διετυπώθησαν καὶ ἡ Σφργὲ δὲν εἶδε τὸν Ολίποδά της. Ὁ κ. Κ. Γρέσκος, ἀριστούχος ζωγράφος, ἐκ Βόλου καταγόμενος, ἔξενδρε νέον τρόπον συντηρήσεως, διὰ τὸν ἔλεγχον δ' αὐτοῦ καὶ τηρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Ζιλιερὸν μίσον ζωγράφου, Θ. Θωμαπούλου γλύπτου, Ι. Κατσαροῦ γυμνασιάρχου καὶ Α. Αρβανιτοπούλου. Ἡ ἐπιτροπεία τρίς συνεδρίασασα, ἔκτασε λεπτομερῶς τὰς μέχρι τοῦδε πρόδες συντηρησην γενομένας ἐργασίας καὶ δοκιμάς καὶ τὴν προταθεῖσαν ἥδη ὑπὸ τοῦ κ. Γκεσκού μέθοδον, ἀπεφάνθη δ' ὅτι ἡ διὰ fixatif φέκασις τῶν στηλῶν ὑπῆρχε καταστρεπτική ἐκ τῆς συνεχούς κορήσεως αὐτῆς ὑπὸ κ. Αρβανιτοπούλου κατὰ τρίμηνον καὶ ἔξαμηνον ὅτι ἡ διὰ ὑγροῦ τυνος Japon φέκασις τῶν στηλῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ὁ. Ρουσοπούλλου ὑπῆρξεν ἐπίσης καταστρεπτική ὅτι στῆλαι ἀπαξ φεκασθεῖσαι διὰ fixatif διατηροῦνται καλύτερον τῶν πολλάκις φεκασθεῖσαν. Ἡ μέθοδος τοῦ κ. Γκέσκον, ἔχει ως ἔξης. Φεκασματικά διὰ βερνικίου λεπτοῦ à retourcher τοῦ οἴκου Lefranc μετὰ καλὴν πλάσιν. Μετὰ τοῦτο ἐπιχρισίς διὰ χρωστῆρος βερνικίου Crystal τοῦ αὐτοῦ οίκου, ἔναν ἡ στήλῃ ἔχει πάθη σχάσιν τῶν χρωμάτων. Ὅπερ τῆς μεθόδου ταύτης ἐκπρόκεισαν τρεῖς κατάδυο ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπείας.

— Ἐν Λήμνῳ Ἀγγλοί, σκάπτοντες διὰ σπρατιωτικοὺς σκοπούς, ἀπεκάλυψαν δύο ἀρχαία οἰκοδομήματα τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων.

ΣΠ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΕΓΙΣΤΗΝ ἀπώλειαν διέπεστησαν τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Σπυρίδωνος Λάμπρου. Ὁ ἀκάματος ιστοριοδίφης, δὲ μπνευσμένος ρήτωρ, πρωτεργάτης τῆς πνευματικῆς κινήσεως, ὑπῆρξε μία δόξα τῆς Ἑλλην. ἐπιστήμης. Αἱ ιστορικαὶ του ἔρευναι, τὰ συγγράμματά του, οἱ λόγοι του, ἡ κοινωνική του δράσις, πρωτοβουλία του εἰς ἔργα ἐθνικῆς ὀφελείας, κατέστησαν τὸν Σπυρίδωνα Λάμπρον ἐξαιρετικὴν ὅλως προσωπικότητα διεθνοῦς ἐκτιμήσεων.

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τῇ 6 Ἀπριλίου 1851. Γίδες τοῦ Ἡπειρώτου νομισματολόγου Παύλου Λάμπρου, ἐσπούδασε φιλολογίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μας κατ' ἀρχὰς καὶ είτα ἐν Γερμανίᾳ, γενόμενος διδάκτωρ τοῦ ἐν Λευκίᾳ Πανεπιστημίου, διὰ τῆς ἐναισίμου διατριβῆς «Τὰ κατὰ τοὺς οἰκιστὰς τῶν παρ᾽ Ἑλλησιν ἀποικιῶν» (1873). Περιήλθεν είτα τὰς βιβλιοθήκας πολλῶν χωρῶν χάριν μετακινικῶν μελετῶν. Τῷ 1875 ἐγένετο ὄργηγητης τῆς Ἑλλην. Ιστορίας ὑποβαλὼν διατριβὴν περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΒ' αἰώνος, τὸ δὲ 1886

διωρίσθη καθηγητὴς τῆς Γεν. Ιστορίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ. Συνέγραψε πλείστα ἔργα περισπούδαστα, ἐν οἷς ἔξατομον 'Ιστορίαν τῆς Ἐλλάδος, ἐγκατεσπείρων ἀμα διατριβὰς ιστορικάς, ἀρχαιολογικάς, φιλολογικάς εἰς Ἐλληνικὰ καὶ ἔνα περισδικά. Φοιτητὴς ἀκόμη ἔγραψε μελέτας περὶ Ζαλοκώστα, περὶ τοῦ Πανχηναϊκοῦ Σταδίου, περὶ τοῦ ζωγράφου Δοξαρᾶ καὶ Κορενσίου καὶ ἐν δρᾶμα «Ο τελευταῖς κόμης τῶν Σαλώνων». Ἐπίσης καὶ τινα ποιήματα. Μετέφρασε δὲ τὴν Ρωμαϊκὴν ιστορίαν τοῦ Βερτολίνη, τὴν Ἐλλην. Ιστορίαν τοῦ Κουρτίου, Εἰσαγωγὴν εἰς ιστορικάς μελέτας καὶ ἄλλα. Ἐπὶ 14 ἔτη ἔξεδε τὸν «Νέον Ἐλληνομήμονα», δὲ μόνος αὐτὸς συνέτασσε μέχρι τοῦ Μαρτίου τοῦ 1917. Εἰς ἰδίους τόμους συνεκέντρωσε τοὺς Λόγους του, τὰ "Ἀρθρα του, τὰς Ἀναμνήσεις του. Ἐν συνδλῳ, ἡ ἐργασία του Σπυρίδωνος Λάμπρου εἰς ἡμισυ περίπου αἰώνα, ὑπῆρξε συνεχῆς καὶ τεραστία. Θνήσκων, ἀφῆκε δύκον συγγραμμάτων.

Ἄλλο ἔκτος τῶν συγγραφῶν καὶ τῆς διδασκαλίας, ὑπῆρξεν ἡ ψυχὴ πολλῶν σωματείων καὶ ἐπιτροπῶν. Ὡς γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ολυμπιακῶν ἀγώνων εἰργάσθη ὑπέρ τῆς ἐπιτυχίας των ὑπερανθρώπων ὡς ἐπίσης καὶ ὡς Πρύτανις κατὰ τὸ Ἀρχαιολογικὸν Συνέδριον. Ιδρυτὴς μετὰ τῶν ἀδελφῶν του τοῦ «Παρνασσοῦ» τοῦ δοπού τὸ βῆμα ἐτίμησε καὶ ἔξυψωσε, ἀντιπρόσωπος τῆς Κυθερῆσεως καὶ τοῦ Πανεπιστημίου εἰς πλείστα ἐπιστημονικὰ Συνέδρια. Ως διμιλητὴς συνήρπαξε μὲ τὸ κάλλος τοῦ λόγου, τὴν δύναμιν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ συγχρόνως τὴν χάριν. Ἡτο δεξιότατος καὶ καλαίσθητος χειριστής τοῦ λόγου.

Κατὰ τὴν κριτικωτέραν περίοδον τοῦ πολιτικοῦ τῆς Ἐλλάδος βίου, ἀνέλαβε τὴν προσδρείαν ὑπηρεσιακῆς Κυθερῆσεως. Ἐδῶ σταματᾷ τὸ ἔργον τοῦ πνευματικοῦ ἐργάτου καὶ αὐτὸς δ κατ' ἔξοχὴν ιστορικὸς τοῦ Ἐθνους, περιέρχεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ιστορικοῦ τοῦ μέλλοντος. Ἡ περιπέτεια τῆς παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἀναμίξεώς του εἰς τὴν πολιτικὴν ὑπέσκαψε τὸν ἀκμαίότατον δργανισμόν του. Ἐξωρίσθη καὶ κατὰ τὰς παραμονῆς τῆς δίκης του, τὸ ἀπόγευμα τῆς 23 Τούλιου, ἀπέθανε μετὰ μακρὴν νόσουν ἐν Κηφισσίᾳ.

Ἡ κηδεία του ἐγένετο ἀπέριττος, ἀλλ' ἐπιβλητικωτάτη λόγω τῆς συρροής του κόσμου. Οὐδεὶς λόγος ἐξεφωνήθη. Ὁλίγοι στέφανοι νωπῶν ἀνθέων ἐναπετέθησαν εἰς τὴν κρύπτην τοῦ οἰκογενειακοῦ μνημείου, εἰς δὲ εὗρε τὴν ἡσυχίαν ἢν οὐδέποτε ἐγνώρισεν, δ ὀτρηρός τῶν γραμμάτων ἐργάτης, δ ἐθνικὸς ιστορικός, δ φιλόπατρις ρήτωρ.

Ἡ «Πινακοθήκη», ἡς δὲ αἰμινηστος ἀνήρ ὑπῆρξε πολύτιμος συνεργάτης κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς ἐκδόσεως, γράφας δύο εἰδίκας χάριν αὐτῆς μελέτας, πενθεὶ τὸν θάνατόν του.